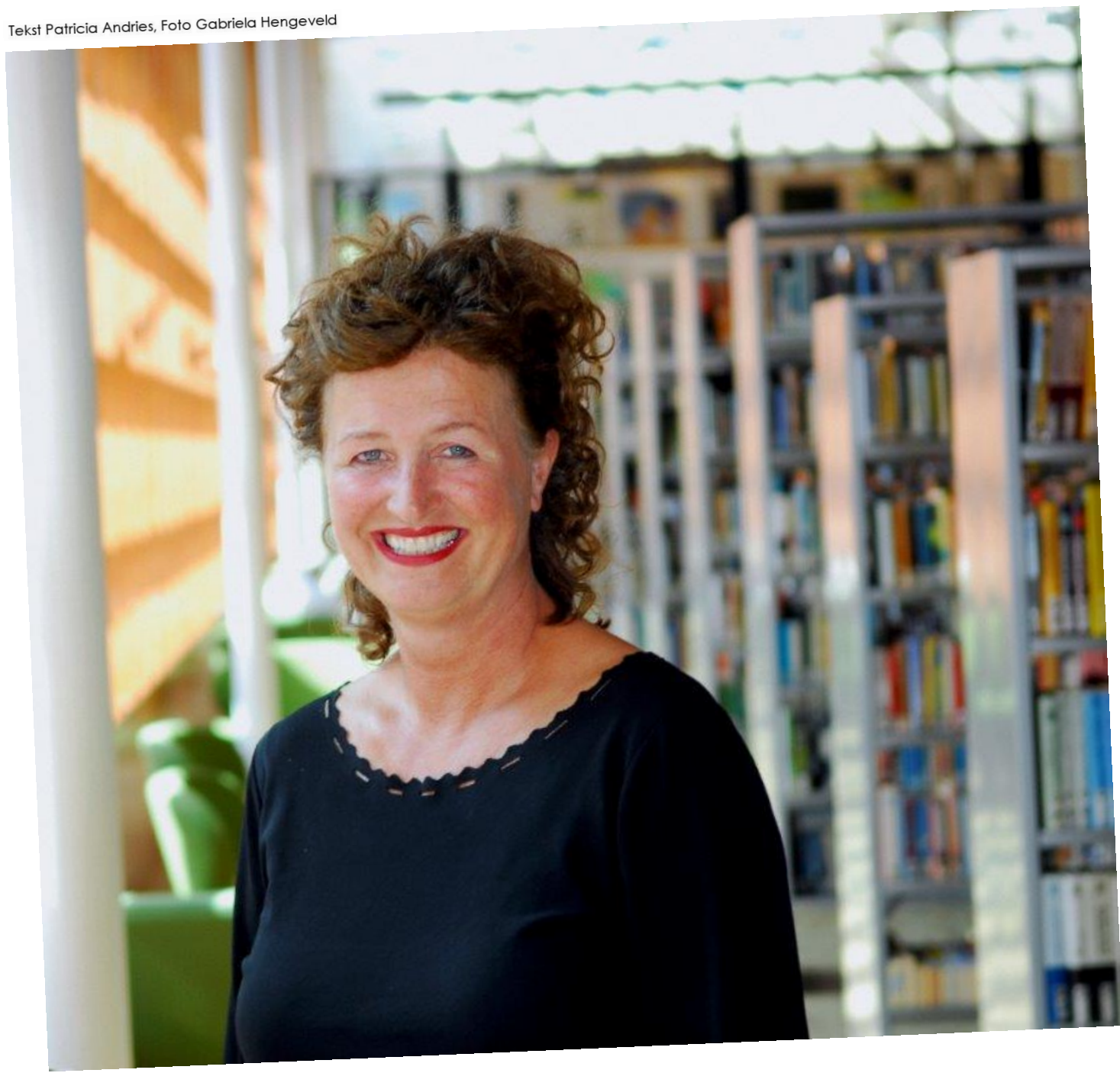

Tekst Patricia Andries, Foto Gabriela Hengeveld

'Ik vind het inspirerend om samen te
werken met mensen die ergens beter in
zijn dan ik'

Christine Kempkes,

DIRECTEUR DE BIBLIOTHEEK AMSTELLAND

WAT STAAT ER OP JE AGENDA VANDAAG?

Van alles, het wordt een drukke dag, waar ik me op verheug. Ik begin vaak met een rondje door de bibliotheek om mijn collega's te begroeten. Het is voor mij belangrijk om iedereen even te spreken en te weten hoe het met hen gaat.

Ik ben vanochtend begonnen met wat klusjes van mijn *to do list*. Zo heb ik net de agenda voor de vergadering met de Raad van Toezicht afgerond en alle bijbehorende stukken verzameld. Omdat we een verbouwing achter de rug hebben, spreek ik vanochtend met de projectontwikkelaar over de schijnbaar eindeloze lijst van dingen die nog niet in orde zijn. Daarna heb ik een relatief spannende bespreking met een ambtenaar van een naburige gemeente. Door de enorme bezuinigingen moet ik het open houden van onze bibliotheek daar echt bevechten. Verder heb ik een afspraak met ons hoofd bedrijfsvoering en mag ik het eerste BoekStartkoffertje presenteren in Amstelveen. Een gezamenlijk project met de gemeenten en de bibliotheek waarbij we een koffertje met leesmateriaal aan kinderen, baby's en hun ouders uitdelen om het voorlezen te bevorderen.

Aan het eind van de middag ben ik aanwezig bij de lezing van een jonge meubelontwerper die zijn tentoonstelling in onze hoofdvestiging opent. Zijn thema: Gebruiken we in de toekomst nog boekenkasten? Een knipoog naar de wereld van de digitale boeken. Het is een initiatief waar ik nauw bij betrokken ben.

WAT ZIE JE ALS JE BELANGRIJKSTE TAAK?

Mijn persoonlijke missie is: mensen krachtiger en organisaties menselijker maken.

Dat zie ik als de belangrijkste taak in mijn leven. Dat komt tot uiting in mijn werk en natuurlijk ook in mijn privéleven. . Mijn missie vormt daardoor een belangrijke leidraad voor me. Wanneer ik twijfel over een beslissing biedt hij vaak uitkomst.

WELKE ROL SPELEN BOEKEN IN JOUW LEVEN?

Boeken spelen een hele grote rol in mijn leven. Dat was al zo, lang voordat ik directeur bij de bibliotheek werd. Lezen is voor mij van levensbelang. Ik kom uit een familie van boekhandelaar, uitgeverij en drukkerij. Ik ben letterlijk opgegroeid tussen de boeken. Mijn moeder las zelfs als ze boven het fornuis stond en in de pannen roerde.

Ik lees graag romans en verhalen of bloedstollende thrillers. Maar ik lees ook veel non-fictie, met name over leiderschap. Verder ben ik iedere week weer blij met *De Groene Amsterdammer*, omdat dit blad me helpt om mijn geest scherp te houden. En dan is er nog de fijne wereld van poëzie. Ik kan eigenlijk geen dag zonder mooie gedichten.

Tv-kijken doe ik daarentegen bijna nooit. Ik mis vaak talkshows en soaps, maar ook de actualiteitenprogramma's en mooie documentaires. Meestal is dat geen probleem, want mijn kranten en opiniebladen houden me prima op de hoogte van het wereldnieuws. Lezen is voor mij de ultieme manier om alle mogelijke vormen van kennis tot me te nemen. Zoals Joost Zwagerman de titel aan een van zijn boeken meegeeft: kennis is geluk, wil ik daaraan toevoegen: lezen is geluk.

ALS JIJ ZELF EEN BOEK ZOU SCHRIJVEN, WAAR ZOU DAT DAN OVER GAAN?

Wat grappig dat je dat vraagt. Ik loop al lang met dat idee rond. Het onderwerp van dat boek wordt het vullen van je (levens)bron. En het komt voort uit mijn fascinatie voor levensvragen als: waar haal je inspiratie vandaan, wat zijn je doelen en principes en hoe blijf je mentaal fit? Ik heb sterk de behoefte om de kennis en wijsheden die zich aan mij openbaren op te tekenen en te delen met anderen.

Ik geloof dat je als mens jezelf deels moet accepteren zoals je bent, dat ben je, maar daarnaast geloof ik in zelfvernieuwing. Je kunt jezelf steeds opnieuw uitvinden en telkens een beetje verbeteren. Of ik nu thuis ben, in de tram zit of ergens een kop koffie drink, overal observeer en

analyseer ik mijn eigen gedrag en dat van anderen. Ik kijk naar de interactie tussen mensen en ga op zoek naar patronen en causale verbanden. Dat doe ik op papier, daarom heb ik altijd een notitieboekje bij me waarin ik aantekeningen maak van gebeurtenissen die me opvallen. Die gewoonte heb ik al jaren, dus je kunt je voorstellen dat ik een aardige stapel notitieboekjes heb liggen waar ik inspiratie uit kan halen voor mijn boek.

OP WELKE MANIER SPELEN ARBEIDSOMSTANDIGHEDEN EEN ROL IN JOUW WERK?

Discussies over arbeidsomstandigheden gaan vaak over zaken als wetgeving en cao-onderhandelingen. Voor mij gaat het daar helemaal niet om. Werk dat je als zinvol en als een plezierige uitdaging ervaart, vormt de basis van gezond en plezierig kunnen werken. Ik wil voor mijn medewerkers en mijn organisatie mogelijkheden scheppen die hen helpen het beste uit zichzelf te halen. Met oprechte aandacht, humor en eerlijkheid kom je daarbij een heel eind, zo is mijn ervaring.

WAT IS HET MOOISTE COMPLIMENT DAT JE OOIT GEHAD HEBT?

Het mooiste compliment dat ik ooit kreeg, werd uitgesproken door een directeur van ROC Flevoland toen ik daar afscheid nam als voorzitter van het college van bestuur. Hij zei: "Christine, jij bent in staat om mensen om je heen te verzamelen die beter zijn dan jij zelf, om zo tot het beste resultaat voor de organisatie te komen." Dat vond ik een prachtig. Ik vind het inspirerend om samen te werken met mensen die ergens beter in zijn dan ik.

DE OPENBARE BIBLIOTHEEK MOET FORS BEZUINIGEN. HOE ERVAAR JIJ DAT?

Er is de afgelopen jaren inderdaad stevig bezuinigd op de openbare bibliotheken van Nederland. En nog steeds is het al dan niet voortbestaan van de bibliotheek een politiek issue. Persoonlijk vind ik het onbegrijpelijk dat de enorme waarde van de openbare bibliotheek lang niet meer voor iedereen

geldt, geen vanzelfsprekendheid meer is. De bibliotheek moet zichzelf opnieuw uitvinden en dat laten zien; dat is ook internationaal een beweging die past bij samenlevingen die veranderen en overal worden nieuwe antwoorden gegeven op steeds nieuwe politieke vraagstukken. Bijdragen aan de kenniseconomie, laaggeletterden een laagdrempelige plaats bieden, plezier en hulp bij (leren) lezen, cultuur, prikkelen van nieuwsgierigheid. Ik heb heel lang in het onderwijs gewerkt, als voorzitter van een ROC. Die sector heeft weer andere problemen, maar aan het fundament, de zin van het bestaan van onderwijs, wordt nooit getwijfeld. Onderwijs, daar heeft iedereen misschien een mening over, maar niemand is ertégen.

Veel mensen associëren de bibliotheek nog steeds vooral met boeken, maar we bieden op veel meer manieren informatie aan. En vervullen een belangrijke plek in de samenleving. De openbare bibliotheek is een bijzondere sociale ontmoetingsplaats. Een plaats waar mensen terecht kunnen voor informatie, leesadvies, een praatje met buurtbewoners of medewerkers en een studie- of leesplek. Laten we dat alles vooral koesteren: Sociale cohesie. Vrije toegang tot onderwijs en cultuur is ongekend belangrijk, daarmee ontwaakt de honger naar kennis en kweek je nieuwe talenten. En dat hebben we nodig in Nederland, want een samenleving zonder kennis en creativiteit is ten dode opgeschreven.

HOE ZORG JIJ ZELF VOOR JOUW BRON?

Hier kan ik heel veel dingen noemen, maar het allerbelangrijkste voor mij is buiten zijn, de natuur beleven. En dan liefst aan het water; ik wandel graag aan het IJsselmeer en op Vlieland. Op plekken waar je zeker geen auto's tegenkomt. Lezen en muziek beluisteren zijn voor mij ook manieren om me te ontspannen. En als ik gestrest ben, dan zorg ik dat ik vrienden ontmoet, om te praten, te eten of gewoon samen te zijn.

Bijzonder belangrijk bij het bewaken van mijn bron: ik ken mijn eigen bioritme en

gehoorzaam daar zoveel mogelijk aan. Dat betekent: op tijd naar bed en 's ochtends vroeg op. 's Morgens drink ik thee en mediteer ik. Dat maakt dat ik helder en uitgerust aan mijn dag begin, met mijn doel voor dat moment helder voor ogen. Dat lukt lang niet altijd. Ik probeer het ritme steeds weer op te pakken: elke dag een nieuwe kans.

Het bewaken van mijn bron doe ik verder door tijdig actie te ondernemen wanneer zaken me onevenredig veel energie kosten. Een goed voorbeeld daarvan is de manier waarop ik omga met e-mail. Toen ik startte in deze functie stroomde de e-mails werkelijk mijn inbox binnen. E-mail werd als vanzelfsprekend gekozen als beste tool voor elke denkbare boodschap, vooral de cc : als de directeur het maar weet. Het beantwoorden van al die mail vond ik zo inefficiënt, het kostte me veel tijd en toch vond ik het een ontoereikende vorm van communicatie. Bovendien voelde ik me vaak verplicht om direct op al die mails te reageren. Ik besloot mijn e-mailverkeer zoveel mogelijk te beperken en op andere manieren, liefst live, met anderen te gaan communiceren. Sindsdien ontvang ik relatief weinig e-mail. Ik loop bijna altijd naar iemand toe wanneer ik iets wil vragen en omgekeerd weet iedereen mij ook te vinden.